

Ina Kabiš

* * *

Kad se kući vrati sin bludni,
vratit će se dok su još svi budni.
Kad se kući vrati bludna kći,
vratit će se po najcrnijoj noći.

Ona će proći isti put kao i on,
ali ona će doći s detetom.

* * *

Koja kuva slatko u julu,
ta se sprema da živi s mužem,
ta nema nameru, svakako,
s ljubavnikom tajno da beži.
Zašto bi inače trošila šećer,
i bez njega je s ljubavnikom slatko,
uz to u kući mu je tesno,
i nema gde slatko da drži.

Koja kuva slatko u julu,
ta se sprema da živi dugo,
u svakom slučaju da prezimi
još jednu zimu ledenu.
Inače zašto će joj to,
ta ne iz osećanja duga,
da traći kratko leto
na to da skida slatku penu.

Koja kuva slatko u julu,
u dimu kuhinje vrele,
ta na Zapad otići neće
i za Ameriku neće kartu kupiti,
ta će preko mrtvih smetova puziti
za mirisom divlje trešnje...
Koja kuva slatko sred Rusije,
ta zna – da izlaza joj nije.

* * *

Eh, Moskva, kesa tatarska:
poslušna, ali i lukava,
kučkin rep, brada boljarska,
provodadžika pripita od jutra.

Polucarska – polukanska,
pola grad – pola selo,
raznobojna, pokvarenjačka:
zla, kao zver, i lepa vrlo.

Mati rođena, drugarica večita,
dugoruka, kao tvoj knjaz,
kao pijavica nezasita:
krc! – i Novgorod slomljen – krc! –

sve je njeno – od Vilnusa do Kurila –
eh bokove sebi pojela! –
a Piteru se nije sklonila:
ta široka je mati moja!

Veruje u reč druga đavolova –
i tuđim suzama ne veruje:
Magdalena, Kačuša Maslova,
sva otvorena prema nebesima je.

I prema Zemlji. Zato je prestonička,
to jest zajednička, kao kotao.
Moja sirota, moja lična,
moje rodilište, moja ludara, moj sto.

... Bogom dana, kao svetlica,
rukotvorena, kao zvezda,
draga moja prestonica,
zlačana moja horda.

KATARINA VELIKA

Ona koja nije znala drugog otačastva
osim tuđega, njega
unutra, kao muško, pustivši,
junaštvo
stavljajući iznad svega.

Ona koja je Rusiju volela zbog neustrašivosti,
ona koja je do smrti gutala
vodu s lica. Šta je dala ona, Milosti,
Rusima? Da prosto – dala!

Ona koja je na Moskvu ženski ljubomorna bila,
jer su podjednako velike
ona koja je kao orač zorom ranila,
ne žaleći ruke.

Ona čija se ruka nije otvorila,
državu držeći,
ona koja je radala kad joj je volja bila,
kao Vezuv dišući.

Ona koja je odgonetnula sfinngu rusku:
sve i uvek na bum,
žensko – ne Petar, uprkos našem svinjstvu,
lično je gurala niz drum.

Od mene je – daleko: i ne zato što je od brokata
ona,
ili zato što vredi za sto:
ja ne bih mogla da ubijem Pugačova,
ni za šta.

Ina Kabiš, 1963, pesnik. Objavljuje od 1985. Zbirke pesama: *Lične teškoće* (1994), *Dečiji svet* (1996). Živi u Moskvi.